

Riikka Korpela
MITÄ JÄLJELLE JÄI

Kuvataiteen koulutusohjelma
Taidegrafiikka
2012

Mitä jäljelle jäi

Korpela, Riikka

Satakunnan ammattikorkeakoulu

Kuvataiteen koulutusohjelma

toukokuu 2012

Ohjaaja: Hautala Päivi - Maria, Velhonoja Matti

Sivumäärä: 28

Liitteitä: 1

Asiasanat: lapsuus, leikki, muisto, kehitys, materia, luopuminen

Lapsuuden kotitalossani todettiin home- ja kosteusongelmia noin kaksi vuotta sitten. Minua pelotti ajatus, että joutuisin luopumaan kaikesta itselleni tärkeästä. Aloin dokumentoimaan valokuvauksen keinoin kaikkea, mitä kotoa löysin: esineitä, leluja ja paikkoja. Vähitellen näistä alkoi muodostumaan lopputyöni. Kirjallisessa pohdin aiheetta, muistojani ja taideteoksen tekoprosessia.

What was left

Korpela, Riikka

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in Fine Arts

May 2012

Supervisor: Hautala Päivi- Maria, Velhonoja Matti

Number of pages: 28

Appendices: 1

Keywords: childhood, play, memory, development, material, renunciation

There was noted a mildew problem in my childhood home two years ago. I was scared that I would have to give up everything that was important to me. I started to take photos to document everything that I found back home: things, toys and places. Little by little, my graduation work began to form about these things. In this thesis I consider the causes, my memories and the process of my art work.

SISÄLLYS

1	JOHDANTO.....	5
2	MISTÄ KAIKKI ALKOI.....	6
	2.1 Mistä kaikki alkoi.....	6
	2.2 Luovuuteni heräämisestä	8
3	TAIDETEOKSEN TEKEMISPROSESSI	9
	3.1 Teoksen tekovaiheet	9
	3.2 Taideteokseen valittujen tavaroiden ja paikkojen historiaa.....	12
4	LOPPUPÄÄTELMÄ	26

1 JOHDANTO

Pari vuotta sitten huomasimme ensi kerran perheemme kanssa, että lapsuuden kodissamme on jotain pielessä. Sain muutaman kerran pahan allergisen reaktion kotona käydessäni, ja tämä ihmetytti suuresti, koska minulla ei ole mitään allergioita. Epäilyt aiheuttajaksi kohdistuivat vanhojen talojen home - ja kosteusongelmaan.

Kotitaloni vanhat tavarat, esineet ja paikat ovat minulle tärkeitä. Ovathan ne osa lapsuuttani ja nuoruuttani. Minuun iski menettämisen pelko: aloin kuvaamaan ja dokumentoimaan kaikkea, mitä kotoa löysin. Näin yritin varmistaa, että en unohda mitään, jos jossain vaiheessa joutuisimme luopumaan talosta ja tavaroista.

Jossain vaiheessa sain idean, että voisin tehdä aiheesta taiteellisen lopputyöni. Tuntui myös loogiselta, että kirjoitan kirjallisen lopputyöni samasta aiheesta. Kirjallisessa lopputyöprosessissa tutkin työn lähtökohtia, teoksen prosessia ja ajatuksiani aiheesta.

2 MISTÄ KAIKKI ALKOI

2.1 Mistä kaikki alkoi

Vanhempieni kotitalo sijaitsee Venesjärvellä, Kankaanpäässä. Muistan, että nuorena oli varsin ikävää asua aivan keskellä metsää - kulkiessamme siskon kanssa bussilla tai taksilla koulusta kotiin, meidän kotitalomme oli kaukaisin pääte pysäkki. Lähin naapuri sijaitsi noin 400 metrin päässä kotitalostamme, seuraavaksi lähin parin kilometrin päässä. Omanikäisiä tovereita ei asunut kovinkaan lähellä.

Toki minulla ja siskollani oli leikkitovereita, mutta pitkien etäisyyksien vuoksi ystävät olivat harvoin kylässä. Olen siis tottunut lapsesta asti viettämään aikaa yksinäni. Lapsena kulutin aikaani keksimällä erilaisia mielikuvitusleikkejä tai tutkimalla lähiympäristöä. Myös lapsuuden leluilla oli tärkeä rooli: ne olivat kuin ensimmäisiä ystäviä. Synnyinkotini ja siihen liittyvät muistot ovat minulle siis hyvin tärkeitä.

Myös kasvuympäristönä maaseutu on ollut paljon parempi siinä mielessä, että ei ole kaupungin vaaroja – vaikka vilkasta liikennettä. Olemme muutenkin saaneet olla ehkä vapaampia ja villimpiä. 80-luvun lapset kuuluvat vielä siihen sukupolveen, jonka aikana keksittiin kännykät ja Internet. Vanhemmat luottivat siihen, että lapset palaavat varmasti pihaleikeistä kotiin – asiaa ei tarvinnut varmistaa puhelinsoitolla. Myös suhteeni luontoon ja sen arvostaminen olisivat varmasti erilaisia, jos

olisin kasvanut betoniviidakossa – oikeassa viidakossa kasvamisen sijaan.

Parin viime vuoden aikana olen saanut pahoja allergisia oireita kyläillessäni vanhempieni luona. Olemme epäilleet, että talon yläkerrassa ja kylpyhuoneessa on hometta ja kosteusvaurioita. Yläkerrassa sijaitsevat myös minun ja siskoni vanhat huoneet ja vintti, jossa säilytämme vanhoja tavaroitamme. Myös vanhemmillani on allergisia oireita: jatkuvaa nuhaa ja yskää.

Äitini pelkää, että tulisi liian kalliiksi alkaa peruskorjata taloa. Tajutessani, että koko talo saatetaan purkaa koin pakokauhua. Vanhempani ovat myös säästäneet minulle tärkeät tavarat lapsuudesta, mutta jos home on päässyt käsiksi niihinkin, on niiden edessä varma tuho. Sen lisäksi minulla ei ole tilaa säilyttää tavaroita missään. Ehjät tavarat vietäisiin tietenkin kierrätykseen tai kirpputorille, mutta osan ehkä joutuisimme laittamaan roskiin.

Tästä johtuen minulla on voimakas tarve dokumentoida itselleni tärkeitä esineitä ja paikkoja, mutta myös purkaa ja järjestellä tunteitani tapauksesta taiteen keinoin. Olen aikaisemmin tehnyt esimerkiksi Playdate -yhteisnäyttelyyn sarjan nimeltä Vanhat Toverit, joka koostui lapsuuteni vanhoista leluista. Aiheeseen liittyy vielä paljon muistoja ja tarinoita, joten haluan jatkaa tämän teeman prosessointia. Olen myös keskustellut aiheesta tuttavien ja asianomaisten kanssa, joita hometalojen aiheuttama mielipaha ja lapsuuden kodin menettäminen on koskettanut omakohtaisesti. Kyseessä on arka ja suuria tunteita herättävä aihe. Vähitellen minussa heräsi tunne, että haluaisin tutkia aihetta lopputyössäni. Omien ajatusten ja tunteiden lisäksi käsittelen lopputyössäni myös siskoni Heidin kokemuksia ja muistoja. Luultavimmin tavarat, joita emme voi lapsuuden kodista säilyttää, annetaan eteenpäin, mutta juuri siksi minua kiinnostaisi tehdä teos, jossa saisin itselleni tiivistetyn muiston tästä kaikesta : mm. muistokirjan, johon olisi lapsuuden lelut jättäneet puumerkinsä.

2.2 Luovuuteni heräämisestä

Olen asunut kaksi ensimmäistä vuottani Kankaanpäässä, Myllymäessä. Jossain vaiheessa vanhempani päättivät tehdä talonvaihdon isovanhempieni kanssa, jolloin me muutimme maalle Venesjärvelle ja isovanhempani muuttivat meidän vanhaan kerrostaloasuntoomme.

Olen siis ollut varsin pieni, kun tämä muutos tapahtui, eikä minulla ole kunnollisia muistikuvia näistä tapahtumista. Isosiskoni oli tässä vaiheessa vähän minua vanhempi, joten hän muistaa tilanteen paremmin. Joskus mieleeni välähtää jonkinlaisia muistikuvia – nukkumistilanteita pihalla vaunussa tai kun seison äidin kanssa kotitalon ovella ja Heidillä on kylässä naapurista kavereita. Katsellessani joitain vanhoja valokuvia, minulla ei ole aavistustakaan tämän ajan eri tilanteista. On hämmentävää katsella kuvia paikoista, joista puuttuu jotain tai paikoista, jotka näyttävät nykyään aivan erilaisilta. Joistakin tavaroista, asioista ja ihmisistä minulla ei ole välttämättä minkäänlaista muistikuvaa, kun taas toiset vastaavat tilanteet muistan aivan kirkkaasti. Ajattelen, että ihminen kutoo itse tarinan menneisyydestään yhtenäiseksi ja tiedostamattaan keksii ehkä lisää tai poistaa jotain tapahtumia.

Uskon, että ympäristö, jossa olen pienenä elänyt, on ollut erittäin hedelmällinen luovuuden ja mielikuvituksen kannalta. Olemme aina olleet siskoni kanssa hyviä lukemaan, kirjoittamaan, piirtämään ja soittamaan. Leikkitovereiden puuttuminen ei ole häirinnyt ikinä minua, enkä ole kokenut itseäni yksinäiseksi. Olen keksinyt aina itselleni mielikuvitusleikkitovereita ja jopa kokonaisia maailmoja, joiden avulla olen rakentanut maailmankuvaani. En usko, että on kovin sattumaa, että olen valinnut ammatikseni juuri kuvataiteilijan ammatin.

Meillä oli lapsena paljon leluja – myös teimme niitä itse. Muistan, että nuken vaatteita ja esineitä tehtiin monesti itse, kuten myös erilaisia pehmoleluja. Lisäksi oli hyvin loogista, että kun siskoni tuli siihen ikään, että leluista luovuttiin, minä sain hänen vanhat lelunsa ja tavaransa. Usein kuulee kerrottavan tarinoita siitä kuinka sisarukset hajottivat toistensa tavaroita. Me emme ikinä rikkoneet tahallisesti toistemme leluja. Äitimme on myös iskostuttanut päähämme ajatuksen, että kaikki säästetään, korjataan ja kierrätetään.

Uskon, että tämä myös on herättänyt kiinnostukseni kierrätysmateriaaleihin ja kierrätysteeseen. Minua kiinnostaa ajatus, että voin antaa jollekin vanhalle esineelle uuden elämän. Esineelle, joka muuten joutuisi kaatopaikalle kuormittamaan maapalloa. Monesti mietinkin tehdessäni töitä, että onko tämä ekologista – varsinkin grafiikassa on välillä hankala työskennellä niin, että tekee mahdollisimman luontoystävälliset valinnat materiaalien suhteen. Toisaalta, minua viehättää ja kutkuttaa ajatus, että joku jatkaisi minun töitani kierrätysmielessä – ja antaisin siihen mielelläni luvankin.

3 KOLMAS LUKU

3.1 Teoksen tekovaiheet

Ensimmäinen ideani oli, että käyttäisin vanhoja esineitä lopputyössäni sellaisenaan. Jossain vaiheessa tajusin vanhojen valokuvien olemassaolon ja niitä katsellessani ihastuin niiden vanhaan ulkomuotoon – tietynlaiseen värisävyyteen, neliönmuotoisuuteen ja aikakauteen (80-90-luku). Valitsin kuvista parhaimmat: ne, joissa on tärkeimpiä muistoja esineistä, paikoista, ihmisistä ja tilanteista. Skannasin ne omalle koneelleni. Nämä kuvat tulisivat työhöni omina pieninä ryhminään.

Tämän jälkeen kuvasin monen monta kuvaa vanhempieni kotona. Kuvissa oli esimerkiksi vanhoja huonekaluja, kotitalon miljöötä ulkoa päin ja vanhoja leluja. Pengoimme äidin kanssa vintillä monta tuntia, että saisimme ainakin samoja leluja kuviin, mitä skannaamissani valokuvissa.

Värjäsin tulostinpapereita teessä, että saisin aikaiseksi vanhan ja yhtenäisen värisävyn. Tulostin kuvat näille papereille ja leikkasin ne. Mietin jossain vaiheessa eri ripustustapoja – ripustaisinko kuvat seinälle niin, että ne muodostaisivat talon muodon? Lopulta päädyin erittelemään ne paikkoihin, leluihin, tavaroihin ja

perinteisiin lapsuuskuviin.

Omista kuvista leikkasin photoshopissa tietokoneella erilaisia serigrafian filmejä. Filmien aiheina olivat paikat, esineet ja lapsuuden lelut: nalleja, eläimiä ja muita leluja. Vedostin ne ja tein kuvista kiiltokuvan näköisiä. Vedostuksen jälkeen kiinnitin kuviin ns. kiiltopulverin, jolla sain aikaan kiiltävän pinnan. Tämän jälkeen leikkasin vedostetut kuvat samannäköisiksi kuin kiiltokuvat.

Olin ajatellut ensin painaa kuvat suoraan rakentamaani lautaseinään, mutta sitten sain idean vanhanaikaisesta muisto- ja värssykirjasta. Muistan, että ollessani pieni tutkimme äidin ystävien tekemää kirjaa monesti sen kauniiden kuvien ja tekstien takia. Meidän lapsuudessamme taas kerättiin tietoja toisistamme erilaisiin ystäväkirjoihin. Jotenkin tuntui siis hyvältä ajatukselta, että keräisin muistoni muistokirjaan tällä ihastuttavan vanhanaikaisella tavalla.

Luin myös erilaisia värssykirjoja, joista sitten valitsin aiheeseen sopivia ja itselle mieluisia tekstejä. Tekstit liittyivät lapsuuteen, nuoruuteen ja kotiin. Hylkäsin idean, että kirjoittaisin tekstit itse käsin ja sen sijaan käytin äitini vanhaa kirjoituskonetta, jonka tekstausta ja tyyliä on kaunista. Olemme myös pienenä leikkineet paljon kyseisellä koneella ja kirjoittaneet ensimmäisiä tekstejämme, joten tämä vaihtoehtona tuntui luontevimmalta.

Tässä vaiheessa työskentelyni tuli pieneen kriisiin. Laitettuani työni esille se ei tuntunut minusta riittävältä ja välikritiikissä pohdimme tätä ongelmaa. Aihe ja tekotapa eivät täysin kohdanneet. Vedostamani kuvat eivät tuntuneet värssy- ja leikekirjan kiiltokuvilta ja valokuvien paikka seinällä tuntui oudolta.

En kuitenkaan halunnut luopua värssykirjasta, koska se tuntui itselleni kovin tärkeältä. Kopioin kopiokoneella vedostamani serigrafiat ja leikkelin ne leikekirjamuotoon. Siirsin myös seinälle tarkoitetut valokuvat kirjaan. Leikkasin kyseisiä materiaaleja ja liimailin ne haluamaani muotoon. Lopulta olin todella tyytyväinen siihen, millaiseksi värssykirjani muotoutui.

Olin muutama viikko ennen kritiikkiä puhunut äidin kanssa siitä, mitä tekisimme eräälle vanhalle hyllylle. Vanhempien kotona ei ollut sille oikein minkäänlaista paikkaa, mutta äiti ei halunnut heittää sitä roskiinkaan. Hylly oli pitkä ja kapea, siinä oli neljä hyllyä ja kolme laatikkoa. Kritiikin jälkeen sain idean, että voisin hyödyntää tätä esinettä lopputyössäni.

Olin ajatellut aikaisemmin, että jonkinlaisen nukkekodin tekeminen voisi olla hauskaa. Sain ajatuksen, että sisustaisin hyllyosat ja laatikot vedostamillani kuvilla ja valitsemillani valokuvilla. Näin osista tulisi jonkinlaisia muistihuoneita. Myös värssykirjan lisäksi tulisi työhöni lisää toimintaa, jolla teoksen katselija saataisiin mukaan – täytyisihän hänen uskaltaa katsoa laatikoihin sisään ja kumarrella, että näkisi alimpiin hyllyihin.

Jokaiselle hyllylle ja laatikolle oli oma tapahtumapaikkansa, johon sijoitin yhteensopivat valokuvat ja serigrafialla painetut lelut ja tavarat. Sain vedokset pysymään pystyssä muovailuvahan avulla. Näin niitä pystyi myös liikuttamaan hyllyhuoneissa. Ylimpään hyllyyn rakensin eräänlaisen talvimaiseman, missä oli leikeltäjä lumihuoneita ja lunta. Toiseen huoneeseen rakensin lasten leikkihuoneen, jossa oli sinne kuuluvat barbit ja muut nuket. Ensimmäiseen laatikkoon askartelin autoradan, toiseen eräänlaisen pelilaatikon ja kolmanteen tein kokoonpanon lapsuuden tärkeistä huonekaluista. Kolmanteen ja neljänteen hyllyyn tein lapsuuden ulkomaisemat, missä itseni lisäksi seikkailivat erilaiset serigrafialla vedostetut

eläimet. Liimailin viimeisiin hyllyihin myös hiekkaa ja lehtiä.

Sijoitin hyllyn ja värssykirjan vierekkäin. Värssykirja oli vanhan yöpöytäni päällä. Isoimmat leluvedokset eivät mahtuneet hyllyyn, joten ripustin ne hyllyn ja leikekirjan väliin. Näin tulisi sellainen tunne, että ne hyppäisivät värssykirjasta hyllyyn. Isoimmat vedokset olivat myös niitä leluja, jotka lapsuudessa olivat minulle tärkeimpiä, joten tuntui myös loogiselta ripustaa ne seinälle. Hain myös kotoa pienempiä leluja, joita sijoittelin työn ympärille ja yöpöydän laatikkoon. Halusin, että työ olisikin vähän kuin leikkimurkkaus, johon ihmiset saisivat tulla hetkeksi muistelemaan ja leikkimään. Työ siis muodostui eräänlaiseksi installaatioksi.

Ripustaessani työni Kaapelitehtaalle minut valtasi onnen tunne. Lopputyöni oli muodostunut sellaiseksi kuin halusinkin. Luultavasti jatkaisin aiheen parissa myöhemminkin, mutta sillä hetkellä tuntui, että vuoden uurastus oli tullut päätökseen.

3.2 Taideteokseen valittujen tavaroiden ja paikkojen historiaa

Tässä luvussa kerron yksityiskohtaisemmin muistojani erilaisista lapsuuden tavaroista, esineistä ja paikoista. Nämä muistot ovat tietenkin niitä syitä, miksi valitsin esimerkiksi kyseiset tavarat lopputyöhöni ja sen takia haluan valottaa niiden historiaa lukijoille ja katsojille.

Lapsuuden lelut:

Pitkäkielihakku

Kuvassa on siskoni Heidi.

Tämä lelu oli siskoni Heidin lempilelu. Se sai nimensä siitä, että Heidi kulki nallen kanssa yhdessä joka paikkaan retuuttaen sitä samalla kielellä. Tästä johtuen kieli vahingossa venyi pitkäksi.

Mollamaija

Saimme Mollamaijan lahjaksi mummultamme. Se oli ns. kääntölelu: toisella puolella oli toisenlainen lelu, jos käänsi Mollamaijan huppua.

Pyörillä kulkeva koira

Kuvassa on siskoni Heidi ja minä.

Tämä oli pienenä lempileluni. Olin jo lapsesta asti erittäin eläinrakas ja halusin kovasti omaa koira. Monesti lelu oli siis leikeissäni mukana kuin omana koirana. Tässä lelussa oli naru, jolla lelukoira pystyi vetämään perässä. Se oli myös värikäs ja kaulassa sillä oli kulkunen.

Super Nintendo

Saimme Super Nintendon siskoni kanssa yhteislahjaksi. Muistaakseni olin tällöin 2. luokalla. Teimme isän kanssa sopimuksen, että aina kun saisimme yhden pelin pelattua läpi, meille ostettaisiin uusi peli. Valitettavasti Smurffit - peli oli niin vaikea, että emme päässeet sitä koskaan läpi - emme edes aikuisiällä.

Prätkähiiret

Prätkähiiret oli lempiohjelmani lapsena ja siksi minulla on paljon siihen liittyviä tavaroita. Mieluisimpia olivat kuitenkin muoviset lelufiguurit, joilla tuli lapsena leikittyä todella paljon.

Sing along - kasettisoitin

Tällä lelulla nauhoitimme paljon omia biisejä ja tarinoita kaseteille. Se oli myös ensimmäinen oma kasettisoitin, jolla kuuntelin paljon äänikirjoja.

Lapsuuden esineet:

Sohva ja tuolit

Kuvassa on siskoni Heidi ja minä.

Nämä sohvakalusteet ovat olleet meillä ihan alusta asti. Oikean käyttötarkoituksen lisäksi ne olivat myös tärkeässä asemassa leikeissämme tai jos rakensimme sisälle majan.

Leivinuuni

Usein, kun äiti lämmitti leivinuunia, makoilimme siskon kanssa sen vieressä tai päällä, koska nautimme sen antamasta lämmöstä. Se oli myös lempipaikka, mistä katsella lastenohjelmia.

Piano

Tämä oli meidän ensimmäinen oikea pianomme, joka ostettiin meille ollessani n. 6–7 -vuotias. Sitä ennen olin kyllä opetellut soittamaan koskettimilla. Piano vietiin toiseen tupaan, missä tuli soitettua monesti suljettujen ovien takana keskittyneenä aivan omanlaiseen maailmaan.

Tuulimylly

Minä olen tässä kuvassa kotitalomme pihalla.

Tuulimylly oli kuin ulkona sijaitseva pieni nukketalo. Pienen oven sai auki ja usein sisustimme sen sisällä olevaa huonetta. Äiti nosti sen kerran pihassa sijaitsevan ison kiven päälle, mutta jossain syysmyrskyssä se lensi sieltä alas ja meni rikki.

Lapsuuden paikat:

Kivi:

Lapsena kiipeilimme, leikimme ja istuimme usein tällä isolla kivellä. Useimmiten saimme siitä myös toruja, koska tulimme talloneeksi äidin istuttamat kukat.

Leikkimökki:

Leikkimökki saapui meille ollessani noin viiden vanha. Useimmiten leikimme siellä kotileikkejä ja kesäisin myös nukuimme leikkimökissä.

4 LOPPUPÄÄTELMÄ

Taideteoksen tekoprosessi oli mielenkiintoinen ja se antoi minulle paljon. Työtä tehdessäni en paljonkaan miettinyt alkupistettä ja talon hometta, josta työn tekeminen lähti liikkeelle. Aluksi minut valtasi surumielisyyys ja ahdistuneisuus, mutta lopulta pääsinkin työtä tehdessäni iloisten ja mielekkäiden muistojen pariin.

Alussa aiheeni oli hyvin laaja ja olisin voinut käsitellä teoksessani vaikka kuinka monia erilaisia asioita. Työtä tehdessäni sain sen kuitenkin mietittyä ja järjestettyä lopulliseen muotoonsa. Luultavasti aion tehdä aiheesta vielä muitakin teoksia ja ehkä pitää aiheesta jonkinlaisen oman näyttelyn.

Toivon, että työni antaisi ihmisille ikkunan, josta katsoa omaan lapsuuteensa aikakaudesta riippumatta. Toivoisin, että ihmiset muistelisivat esimerkiksi omia rakkaita lelujaan ja mieluisia lapsuuden lempipaikkoja. Uskoisin, että muistokirja varsinkin toimisi jonkinlaisena siltana erilaisille ihmisille. Haluan luoda mieluummin positiivisen pohjan muistoille synkän kaihon sijasta.

Työn tekeminen antoi minulle mahdollisuuden tutkia identiteettiäni ja sellaisia asioita, mitä en ennen ole tullut pohtineeksi. Mietin paljon sitä, miten minusta on tullut juuri minä ja miten kotitaloni ympäristö on vaikuttanut minuun ihmisenä.

Menneisyyteen kuuluu paljon iloja ja suruja, mutta tekemisessä oli kuitenkin koko ajan läsnä luopumisen kaiho. Elämä on jatkuvaa luopumista. Koemme elämänkaaremmes aikana niin pieniä kuin suuriakin luopumisia. Esimerkiksi lapsi

kasvaessaan joutuu luopumaan leluistaan. Joskus joudumme luopumaan rakkaimmistamme ja läheisistä ihmisistä. Elämässä jossain vaiheessa kuitenkin oivaltaa, että mikään maan päällä ei ole ikuista. Oivallamme myös, että mitään emme voi lopulta omistaa.

Välillä työtä tehdessäni ajattelin myös ehkä vähän kauhullakin, että olenko todella näin materialisti. Olen aina ajatellut, että en tarvitse ympärilleni turhaa tavaraa. Olen omasta mielestäni pärjännytkin hyvin minimalistisella asenteella: ostan vain sen minkä tarvitsen ja käytän kaikkea säästäen.

Pohdin kuitenkin, että meidän on helppo luopua esineistä, joihin liitämme ikäviä muistoja. Emme halua katsella niitä tai pitää niitä lähellämme. Hyvien muistojen esineet ja esimerkiksi tavarat, jotka olemme saaneet lahjaksi tuottavat meille taas hyvää mieltä ja niitä ei mielellään halua heittää pois.

Ehkä olen pelännyt sitä, että jos minulta viedään pois muistoesineet konkreettisesti, unohdan vähitellen kaiken. Sitä, että minulla ei ole enää mitä koskettaa. Tietenkin olen tajunnut työtä tehdessäni, että asiat eivät menen näin, mutta on kuitenkin ollut hyvä, että suoritin tällaisen tutkimusmatkan. Useimmiten kuulee sanottavan, että kun luopuu jostain saa jotain uutta tilalle. Uskon, että tämän tekoprosessin aikana tuo vanha sanonta toteutui.